

Szaladunk

*Egy korszak zöldeszt briliánsának,
a Benelux body-electro zenének, tisztelettel*

Harákolva, megbilincselve.

Mindhárman.

A törpe manipulátor, a military-ruhás gyűrűlidérc fekete-fehér képernyő okáda vizuális anyagról fürkészi cement idomokhoz kényszerrögzített ronda táncunkat.

Távirányítású robothelikopter köröz fagyos kipárolgásaink, zárt tájunk, fémhulladék és kőolaj borította pocsolják fölött, elfeledett ipari álomszakadékokban.

Vegyszerpermet hull gyűlölt arcomba, mindhármunkéba.

Vérző nyelvem pépes ínyemet tapogatja, agytekervény-mágnesszalag fut a végtelenbe, körmeim behasadtak.

Utállak!

Utállak!

Utállak!

Másik két interferenciaajkú bajtársamat nem látom, komprimált levegő savmolekulák gőzével vegyítve csap fel az irdatlan, kifosztott tér ósdi acélkonstrukcióiból.

Holló vájja ki a szemed!

Késsel a gyomorfaladba, körömollóval szilikon látóideg-konstrukciód gözölgő tavába.

Megvagyunk.

Desztillálatlan víz csöpög kiszolgált óntartályokba.

Bőrcafatok üvegtörmeléken, modifikált nyiroknedvekben úszva.

Szürkés napsütés harapásnyomokkal a légakváriumban.

Gyűlölt arcom, mindhármunké.

Szennyből hullába.

A mocskos padlóra zuhanva, fekete-fehérben.

Kifelé rohanva egy nagyobb, falon áttört lyukon, ráncolt homlokkal, izzadtan és haragosan.

Halott halál, monitorba zárva.

Lakóépületek a távolban, üres, rozsdás padokkal szegélyezve.

Papír élő sövények ragtapasz-szalagokkal helyesre formázva.
Hatalmas betonkockákon, mögöttünk fókuszált fényű félautomata reflektorok.

Szaladunk.

Rövidre nyírva, összeszorított foggal, szabadon.

Fölöttünk halott helikopterek, az ég ormótlan téglalapjához rögzítve, rozsdásan, moccanatlanul.

Szaladunk.

Eltorzult arccal, lángoló Buddhák szoborszerű sorfalai közt.

Betonon, sötét szemüvegben, harákolva.

Nyílt térben, fuldokolva.

Körkörös, kijáratmentes jégcsap-cseppkőbarlangban, visszataszítóan hideg embrió-hulladékként.

Szaladunk.

Szaladunk.

Szaladunk.

Fekete-fehérben, sűrű állagú, folyadékszerű levegőben lebegve az esendő helikoptertestek kimerevített fotográfiaként áznak, mint egy preraffaelita hangulatú festmény, fáradt olajtól mocskos téglafalra vetítve.

Szaladunk.

Gyűlölt arcunk, mozdulataink feloldódnak az üszkös óriásplakátok végételen, szakrális közönyrokonszenvében.

Rugdodsz, taposd, kifulladásig.

Szaladunk.

A betonkockák egyre nagyobbakká válnak, autonóm sakkfigurák vagyunk, bekerített végtelennel, reflektorok pásztázta hármaskörben.

Harákolva, megbilincselve, kommandós cipőben. Na és?

